

opusdei.org

Meditacija. Velykų (Prisikėlimo) sekmadienis

Šiandienos meditacijai siūlomos
šios temos: Prisikėlimas įžiebia
ugnį šventųjų moterų
gyvenime; Petras ir Jonas bėga
prie kapo; šalia Marijos –
Prisikėlimo džiaugsmas.

2025-04-20

Opus Dei Lietuvoje · Meditacija.
Velykų (Prisikėlimo) sekmadienis

JERUZALĖJE PRASLINKO diena. Viską
gaubia tamsa, kol saulė ima apšviesti

pylimus, Šventyklą, tvirtovės
bokštus... Marija Magdaliėtė ir kitos
moterys eina į miesto šiaurės
vakarus, kur yra Kalvarija. Gatvės
tuščios. Joms susidaro įspūdis, kad
Jėzaus mirtis amžiams panardino
žemę į tamsą; saulė niekada
nebešvies taip, kaip tada, kai
Mokytojas buvo su jomis. Tačiau
joms nerūpi, kad tamsu, kad
Sanedrinas išstatė sargybinius ar kad
Kristus jau tris dienas yra miręs. Jos
nežino ir to, kas nuritins akmenį nuo
kapo, tačiau nenori pasilikti namie.
Jos sekė Jėzaus pėdomis; jų širdys vėl
drebėjo, bet jos nepasidavė baimei.

„Mane jaudina šių moterų tikėjimas,
– sakė šv. Chosemarija, – ir primena
tiek daug gero apie mano motiną; jūs
turbūt taipogi tiek daug nuostabių
detalių prisimenate apie savąsias
[...]. Tos moterys žinojo apie
kareivius, žinojo, kad kapas buvo
visiškai uždarytas, tačiau leidžia savo
pinigus ir pirmą sekančios dienos

akimirką eina patepti Viešpaties kūną [...]. Tam reikia drąsos! [...] Kai jos atvyko prie kapo, pamatė, kad akmuo buvo patrauktas. Taip visados nutinka. Kai apsisprendžiame daryti tai, ką turime daryti, lengvai įveikiami sunkumai“¹.

Prašome jų tokios pat meilės Jėzui, stipresnės už skaudžią Jo Kančią. Šių moterų širdyse Kristaus įžiebta ugnis dar nebuvo visiškai užgesusi. Jos kėlėsi labai anksti, bet ne veltui. Dievas negalėjo atsispirti tokiai meilei ir pranešė joms geriausią iš visų naujienų, galutinį žodį, kuriame išsipildė visos pranašystės: „Prisikėliau ir dabar esu su tavimi“, – sako jis kiekvienam iš mūsų. Mano ranka tave laiko. Kad ir kur kristumei, nukristum į mano rankas. Aš esu ir prie mirties durų. Ten, kur niekas tavęs negali lydėti ir kur tu nieko negali pasiimti, aš tavęs laikiu bei tau tamsą paverčiu šviesa.“²

.....

DŽIAUGSMINGOS NORS IR ŠIEK TIEK
SUTRIKUSIOS, jos bėga į viršutinį
kambarį papasakoti apaštalams, ką
matė. Apaštalams visa tai, ką išgirdo
iš šių, kvapo pritrūkusių, moterų
lūpų, pasirodė beprotiška. Dėl
akimirkos įtampos, jų žodžiuose
persipynė ašaros ir džiaugsmas.
Petras ir Jonas norėjo viską sužinoti
apie savo Mokytoją. Tai, ką dabar
išgirdo, jų gal ir neįtikino, bet jie
išsiruošė, taip pat bėgdami. „Bėgo
abu kartu, bet tasai kitas mokinyš
pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė
kapo rūšį“ (Jn 20, 4). Mes irgi norime
bėgti kartu su jais ir net aplenkti
Joną. O kas, jei tai, ką sakė moterys,
buvo tiesa? Kas, jei Jėzus padarė tai,
ką buvo pažadėjęs? Bėgte kertant
gatves, dienai auštant, šių dviejų
apaštalų širdyse auga viltis.

Akimirką galime sutelkti dėmesį į šv.
Petrą, kuris „neliko susimąstęs sėdėti,

neužsisklendė namie kaip kiti.
Nepasidavė niūriai tų dienų
nuotaikai ir savo abejonėms;
nenugrimzdo į sąžinės priekaištus,
baimę ir niekur nevedančias
nepabaigiamas šnekas. Jis ieškojo
Jėzaus, o ne savęs. [...] Šitai tapo
Petro „prisikėlimo“, jo širdies
prisikėlimo, pradžia.
Nepasiduodamas liūdesiui ir tamsai,
davė vietos vilties balsui – leido
Dievo šviesai įsiskverbti į širdį,
neužkirto jai kelio“³.

Net jei mes, kaip Petras, kartais
išsižadėjome Jėzaus, kaip ir Petras,
norime pas jį sugrįžti. „Metas
atsinaujinti, mano sūnūs. – sakė šv.
Chosemarija, – Būtent tai yra
šventumas – kasdien gimti iš naujo,
kasdien pradėti iš naujo. Tegu jūsų
klaidos nekelia jums nerimo, jeigu
turite gerą nusiteikimą pradėti iš
naujo [...]. Tas klaidas, kurios kyla
tavo kelyje, padėk po Jėzaus Kristaus
kojomis, kad Jis būtų aukštai iškeltas,

kad triumfuotų, o tu – kartu su Juo.
Niekada nesijaudink, pasitaisyk,
pradėk iš naujo, bandyk vieną ir kitą
sykį. Galiausiai, jeigu tu negali,
Viešpats tau padės peršokti per kliūtį
– šventumo kliūtį. Tai taip pat yra
būdas atsinaujinti, tai būdas nugalėti
save – kasdieninis prisikėlimas, kad
būtų tikrumas, jog pasieksime savo
kelio tikslą – meilę“⁴.

TAŲ RYTAŲ MARIJA, Jėzaus motina, nėjo
prie kapo. Ji pasiliko namuose ir
galbūt savo širdyje šypsojosi. Niekas,
išskyrus Ją, nesugebėjo tikrai priimti
Dievo Tėvo plano: „Mat jie dar
nebuvo supratę Rašto, kad jis
turėsiąs prisikelti iš numirusių“ (Jn
20, 9). Marija buvo įpratusi laikyti
Jėzaus žodžius savo širdyje. Nuo to
skausmingo penktadienio Ji stengėsi
sutelkti dėmesį į nuostabius Jėzaus
pasakytus ir padarytus dalykus.

Tikriausiai Jos atmintyje vėl iškilo Jo paslaptingi žodžiai apie prisikėlimą trečiąją dieną. Jos nestebino niekas, kas susiję su Jos Sūnumi.

Praėjus daugiau nei dviem tūkstančiams metų po įvykių, apie kuriuos kalbame, Didysis penktadienis ir Jėzaus prisikėlimas vis dar teikia stiprybės ir prasmės mūsų gyvenimui. Štai kodėl mums „visi žemės dalykai turi tokią svarbią, kokią norime jiems teikti. Jeigu esame *sudievinti*, joks dalykas čia, žemėje, mūsų nesukrės. Kai dėl savo trapumo ir savo klaidų teikiame didelę svarbą toms smulkmenoms, ir vargstame, tai todėl, kad norime. Įsikibę Viešpaties esame saugūs. Vienybėje su Kristaus Kryžiumi, Prisikėlimo garbe bei Sekminių ugnimi viską įveikiame.“⁵

Šv. Chosemarija mėgo būti arti Dievo Motinos, ypač per Velykų džiaugsmą – „visada užtikrinti dėl Prisikėlimo

pergalės“⁶. Melsdamiesi *Dangaus Karaliene* maldą galime išpešti daug šypsenų iš mūsų Motinos Marijos, kuri šventai didžiuojasi savo *naujagimiais*, atsinaujinusiais per Velykas. „Džiūgauk, Mergele Marija“, sakome Jai, trokšdami vienytis su Jos džiaugsmu, žinodami, kad Jėzus pasiliko su mumis amžinai.

1 Šv. Chosemarija, meditacija, 1959 m. kovo 29 d.

2 Benediktas XVI, Homilija, 2007 m. balandžio 7 d.

3 Pranciškus, Homilija, 2016 m. kovo 26 d.

4 Šv. Chosemarija, Meditacija, 1959 m. kovo 29 d.

5 Ten pat.

6 Ten pat.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/meditacija-
prisikelimo-sekmadienis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/meditacija-prisikelimo-sekmadienis/) (2025-08-05)